

[Anders Andersen.]

havde denne længere kredit, altså kun indbetalte én gang om året.

Under udvalgsbehandlingen har vi fået oplyst, at det faktisk var tilfældet. Men monopoltilsynet har også oplyst, at selv om de nu mister den rentefordel på de to mill. kr., har man ikke i sinde at tage hensyn til det ved fastsættelse af forsikringsselskabernes avance.

Der er jo det bemærkelsesværdige ved det, at forsikringsselskaberne taber 2 mill. kr., men staten tjener ikke noget, staten får ikke den renteindtægt, som forsikringsselskaberne har i rentetab. Derfor vil jeg i og for sig opfordre ministeren til at stemme for det ændringsforslag, som et mindretal har stillet om, at man ikke ændrer den bestemmelse i loven, som stk. 5 og 6 tager sigte på.

Jeg gør det med så megen større styrke, som jeg er bekendt med, at man netop fra regeringens side meget stærkt fastslår, at indgåede aftaler skal overholdes, og at man ikke kan gribe ind i bestående aftaler. Her er et område, hvor man uden risiko og i hvert fald uden tab for staten kunne overholde disse aftaler. Dertil kommer, at det også ville forenkle administrationen, hvis man fastholdt den nuværende bestemmelse i lovforslaget. Jeg henstiller altså til ministeren, at han endnu en gang overvejer sin stilling med hensyn til stk. 5 og 6.

Jeg hilser med tilfredshed, at det under udvalgsbehandlingen er lykkedes helt at få fjernet § 51; i hvert fald foreligger der forslag om, at den skal udgå, og jeg har en formodning om, at der vil være et flertal derfor. Her har skatte- og afgiftsministeren vist sig mere villig til at gå ind for flertallets indstilling på dette område.

Det betyder altså, at vi kommer af med en bestemmelse, hvilket efter venstres opfattelse betyder en forenkling af lovgivningen; vi kunne ikke se, at der var nogen grund til at bibeholde en sådan bestemmelse med de grænser, som den indebar.

Jeg kan altså anbefale de af mindretallet, de konservative og venstre, stillede ændringsforslag, men må gå imod det af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag, der jo har et særligt sigte med hensyn til udviklingshjælpen og udviklingslandene. Vi mener, det ville være uheldigt, hvis man gennemførte dette forslag.

Glistrup (FP):

Det, vi skal drøfte, er 5 ændringsforslag, og fremskridtspartiet påtager sig meget gerne paterniteten til dem alle 5.

For så vidt angår de 2 første, er forholdet det, at det drejer sig om, hvorvidt arbejdskontrakter skal stemples. Der har det været sådan, så længe vi har haft stempelovgivning, at omkring 70, 80, 90 pct. af arbejdskontrakter ikke har skullet stemples, mens den resterende del har skullet stemples, og det er naturligvis noget, der giver brok i det daglige, når man skal finde frem til, hvad man nu skal gøre med en given kontrakt, hvor det er, grænsen går osv. Derfor er det så afgjort en lovforenkling, når man nu ved ændringsforslagene nr. 1 og 2 søger at opnå, at stempelpligten falder væk for alle arbejdskontrakter, og det kan gøres også for den, der som hr. Camre måtte være tilhænger af lovforslag nr. 100, uden at man udsætter statskassen for nævneværdige tab; sandheden er formentlig, at det drejer sig om nogle få hundrede tusinde kroner. Jeg ved godt, ministeren udtrykte sig lidt mere forsigtigt og siger: formentlig væsentlig under 2 mill. kr., men det er altså under alle omstændigheder provenumæssigt en bagatel, og det er en forenkling i det daglige liv.

Ændringsforslag nr. 3 er i virkeligheden udtryk for det samme. Jeg kan altså ikke dele det argument, som hr. Anders Andersen anførte til støtte for, at han og hans parti vil gå imod ændringsforslag nr. 3. Hr. Anders Andersen sagde, at man ikke ville have disse garantier vedrørende udviklingskontrakter og sådan noget ind under stempelpligten, fordi man gerne ville hjælpe udviklingskontrakter o. lign. Det er jo ikke det, det drejer sig om i en fiskal lov. Hvor meget man vil hjælpe udviklingskontrakter, og hvad der ellers kan være tale om, som falder ind under den nugældende lovs § 62, stk. 2, er det vist, er da ikke noget, der afgøres via en stempellov. Det, man kan gøre via en stempellov, er at skabe klare og enkle regler, og når nu forholdet er det, at 98 pct. af kautionsdokumenter her i dette land skal stemples, hvorfor i alverden så gøre en undtagelse med de deraf følgende grænsedragninger ved at sige, man ikke skal stemple de sidste garantidokumenter. Det er den slags snørklerier og krummelurer, som gør lovgivningen mere besværlig at arbejde med. Det